

SPACING / RAZMICANJE

naming IT war imenovati TO ratom

UČITELJ NEZNALICA I NJEGOVI KOMITETI, BILTEN BR.8 NOVEMBAR 2011.

SAOPŠTENJE POVODOM ZAMRZAVANJA BLOKADE NASTAVE

Plenum Filozofskog fakulteta

Na Plenumu Filozofskog fakulteta održano 09. novembra 2011. nakon opsežne diskusije o daljem nastavku protesta izglasan je privremeni prekid blokade nastave, sa početkom od četvrtka 10. novembra.

Plenum smatra da su studentkinje i studenti u protestu tek blokadama Filološkog i Filozofskog fakulteta, kao i Visoke škole za elektrotehniku i računarstvo strukovnih studija, skrenuli pažnju javnosti na goruće probleme u visokom školstvu i time stvorili prostor za otvorenu diskusiju i o širim društvenim pitanjima. Takom blokade dobili smo podršku dela nastavnog kadra, koleginica i kolega iz inostranstva, radnica i radnika u kulturi, nekekolice sindikata i

različitih udruženja građana. Više od 1300 studentkinja i studenata Filozofskog fakulteta potpisalo je peticiju podrške zahtevima i blokadi. Na taj način izgradili smo mrežu solidarnosti koja prevazilazi granice Univerziteta.

Uprikos tome, Vlada Republike Srbije, Ministarstvo prosvete i nauke, Univerzitet u Beogradu, kao i Uprave Filozofskog i Filološkog fakulteta, nisu izrazili spremnost da ostvare komunikaciju sa studentkinjama i studentima u protestu. Umesto razmatranja naših zahteva, odlučili su se za diskreditaciju protesta, podsticanje sumnji u naše namere i stvaranje uslova za napade privatno-obebeđenja i fašističkih grupa na studentkinje i studente. Rektor Kovačević je, ujedno, drugi rektor od 1905. godine koji je na studentske zahteve odgovorio pozivom na državno nasilje na Univerzitetu.

Širenje protesta, zasnovanih na direktno-demokratskim plenumima i autentičnim studentskim zahtevima, ugušeno je na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu, organizovanom reakcijom „zvaničnih studentskih predstavnika“, fašista i policije. U okolnostima ovakve represije jasno nam je da je nemoguće dopreti do većeg broja naših koleginica i kolega, kako bismo zajednički mogli da se izborimo za dostupnije i kvalitetnije obrazovanje.

Budući da je Filozofski fakultet Univerziteta u Beogradu ostao jedini u blokadi, Plenum je odlučio da ne pristane na igru u kojoj će navedeni potezi vlasti koleginice i kolege okrenuti jedne protiv drugih. Zamrzavanjem blokade nastave u ovakvom trenutku hoćemo da se udružimo sa svima onima koji su sa nama saglasni oko potrebe za borbom protiv komercijalizacije obrazovanja i za stavljanje

znanja u središte reforme sistema obrazovanja.

Nezadovoljni institucijom Studentskog parlamenta, koristimo zakonom zagarantovano pravo na samoorganizovanje i pravo na pobunu protiv diskriminišućih uslova studiranja, u kojima obrazovanje nije podjednako dostupno svima.

Blokadu zamrzavamo pod sledećim uslovima koje upućujemo Upravi Filozofskog fakulteta:

- da obezbedi slušaonicu rezervisanu isključivo za studente, u kojoj se neće odvijati redovne nastavne aktivnosti – kako bismo omogućili dalje neometano studentsko samoorganizovanje i očuvali nezavisan studentski prostor osvojen tokom blokade;
- da sve slušaonice, u slobodnim terminima, budu dostupne studentkinjama i studentima Filozofskog fakulteta, bez podnošenja molbe Upravi, a uz prilaganje indeksa porturu;

- obustavu najavljenih disciplinskih i krivičnih postupaka protiv tri studenta učesnika blokade, kao i garancije da niko od učesnika/ca u protestima neće trpeti sankcije. Da bismo osigurali ispunjenje ovih uslova, protest nastavljamo okupacijom slušaonice 101, u kojoj ćemo nastaviti organizovanje programa alternativne nastave.

Za kvalitetno obrazovanje dostupno svima. Znanje nije roba!
Beograd, 10. 11. 2011.

KONTEKSTUALIZACIJA BLOKADE NASTAVE NA FILOZOFSKOM I FILOLOŠKOM FAKULTETU 2011.

(drugi deo)
Dragomir Olujić Oluja

Reč je o inovativnosti (u hegelijanskom smislu) na svetsko-istorijskom nivou, ne u smislu da li je nešto uvoz ili je autohtono, jer u globalnom svetu ta opozicija (svetsko-autohtono) ne deluje, odnosno deluje samo u imperijalno-kolonijalnom diskursu. Ova praksa inovativna je u odnosu na nekadašnje političke prakse socijalne promene, na primer sovjete radnika, seljaka i vojnika, radnička veća i radničke savete, koji se nisu slagali sa praksom liberalne demokratije i bili su oblik neposredne demokratije, pa i u odnosu na narodno-oslobodilačke odbore u jugoslovenskoj antifašističkoj borbi. Ova inicijativa uspejala je pronaći

formu direktne demokratije koja nije spontaniistička, koja se pridržava pravila koje je sama odredila i to vrlo refleksno, ljudi su ozbiljno shvatili pravila i pridržavaju ih se i to se pokazalo jako efikasnim. Zato, s jedne strane, u široj javnosti postoji takva fascinacija plenumskom akcijom, jer je javnost sita „kurvanjske politike“, a, s druge strane, otpor inicijativi i od strane političkog establishmenta.

Prema tome, smisao priče o ne-legitimnosti nije teorijsko pitanje, pitanje tačne ili netačne interpretacije studentske inicijative, nego njena subverzivna promena, odnosno blokada inicijative, u kojoj „ovlašćeni“ pervertiraju Marksovu 11. tezu o Fejrbahu: događaje ne treba uvek iznova samo interpretirati, radi se o tome da se oni promene interpretativnom subverzijom! Perverzan je i odgovor vlasti – politički establishment pruža „gandijevski“, pasivni otpor studentskoj inicijativi, otpor ne-delovanjem, ne-vršenjem vlasti, an-arhijom, što jasno pokazuje da su političari odlično razumeli poruku inicijative: studentska akcija svojim autonomnim procedurama pokazuje da je (i zašto je) stranačka reprezentativna politika mrtva i zato odgovor na akciju nečinjenjem i ne-obraćanjem studentima znači ne-priznavanje studenata kao političkog subjekta. Ova vlast i ne može delovati drugačije, jer će izgubiti ono poslednje što joj je ostalo – političku kontrolu distribucije javnih sredstava i drugih stranaka, ona shvata da je plenum izraz radikalno

drug(a)ije i političke subjektivacije. U ovoj subjektivaciji (Badju, 2004) reč je o legitimitetu u jakom smislu reči. Naime, legitimitet je stvorena samom inicijativom koja formulise opštu volju ili volju za sve, a ne volju svih empirijskih pojedinaca. Artikulacija opšte volje uvek je konstrukcija opštosti i sadrži moment uzurpacije, jer nosilac te artikulacije nužno je neko parcijalno kolektivno telo, a nikad doslovno svi. Neko može iz raznorodnih razloga ne doći na direktnu demokratiju, ali plenum neće zbog toga propasti. Otuda legitimitet nije zagarantovan količinom „svih“, nego procedurom sprovođenja volje plenumskom demokratijom

koja podrazumijeva prisutnost na mestu odlučivanja, a ne delegatskog odlučivanja. Legitimitet ne dolazi spolja, osim ako legitimitet ne uzmemo u slabom smislu, na primer legitimno je tražiti besplatno obrazovanje u javnom sektoru, jer smo ga već imali, jer ono i dalje postoji, jer je zajemčeno Deklaracijom UN i Ustavom Republike Srbije i sl. Dakle, legitimitet Plenumu daje vlastita praksa. Ovo što se čuje kao kritičke inicijative, da nema lidera, da su subjekti anonimni, da nema individualnosti i samostalnog istupanja (u ime drugih), to su uvek bile kvadrature kruga. Jer, lideri se uvek pojavljuju kao produkt pritiska socijalne

psihologije (pre svega, masa), idu protiv spontanosti, menjaju svoj način mišljenja i ponašanja, kontrolišu i usmeravaju svoje mišljenje i ponašanje, a u istom rangu su i pokušaji uzurpacije pokreta od nekih dinamičnijih grupa. Današnji studenti su uočili te opasnosti, zablakirali ih od početka i uspešno rešili unutar legitimiteta kolektivnog organizovanja. Kad je reč o „metodi“, mora se reći da ona nije legitimna zato što je opravdana visokim ciljem, jer metoda nije naprosto blokada: metoda je direktna demokratija, a blokada je njen nužni, ali taktički momenat. Nužnost nije jednako legitimat, pa se u pitanju blokade ne radi o problemu

legitimiteta – nijedno sredstvo ne može biti opravdano svrhom – nego o (uvek riskantnoj) proceni nužnosti, i/ili primerenosti, i/ili svrhovitosti nekog od aspekata metode. Riskantna je zbog toga što razlika između partikularnog problema, tj. besplatnog visokog obrazovanja u javnom sektoru, i univerzalizacije tog problema na nivou opšte zajednice otvara prostor „nasilja“. Taj razmak, odnosno raskol (Liotar, 1983) – ukida se tek univerzalizacijom partikularnog – možemo proširivati i dubiti zvocanjem kako u plenumu ne učestvuju svi upisani student, pa zato, navodno, nije legitimat. Taj cinizam političke pseudoteorije tipičan je za liberalni

Zapad, ali sve više i u nas, kod naših „liberala“. Možemo gundati protiv toga i etički, na primer kako je svako ustrajavanje na nečemu zapravo egoizam i neke izvor patnje koja sprečava put(ovanje) do istinskog izbavljenja, ali, na kraju, uvek ispadne „plenumski“ odgovor: stvar do koje nam je stalo postoji samo onoliko koliko smo joj predani i nema izbavljenja bez puta izbavljenja, bez putovanja kroz svet.

Dakle, ono univerzalno nije uopšte sadržano samo u cilju pod nazivom „besplatno obrazovanje za sve“, nego u pristajanju na način odlučivanja o tome. Metoda je legitimna zato što je radikalna u koncepciji, a ne u jednom taktičkom potezu, u jednom momentu. Taktika je nužna ili nenužna, primerena ili neprimerena, ali je uvek podložna reviziji kroz vreme. S njom, pak, ne sme (opstajati ili pasti cela „metoda“. Metoda nikad nije „cela“, kao ni istina!

Uzred, bilo je i onih koji su ovu akciju, kao i prethodne, „spustili“ ispod nivoa '68, ne shvatajući da ova akcija nije ponavljanje '68. Kada me je jedna studentkinja pitala da govorim o svom iskustvu, odgovorio sam joj: „Iskustvo je priča za malu decu“, ne igra neku veliku ulogu, jer se čovek – ako se uopšte učiti? – učni na sopstvenom iskustvu, ne na tuđem, a svaka generacija (pro)nalazi svoje sadržaje i načine izražavanja i odlučivanja, oblike i metode borbe. Jedino gde mogu pomoći je 'priprema odgovora' vlastima, državnim ili univerzitetskim, svejedno – one uvek na

pojavi 'neovlašćenog subjekta' odgovaraju isto: viškom nasilja, i još više, na njemu zasnovanim, manipulacijama i mistifikacijama „događajima!“ Moram reći, beogradski (i zagrebački) studenti rešili su jedan problem koji je u našem studentskom pokretu iskrsnuo, prvo, u Ljubljani 1964, unutar Studentskog zbora i, zatim, u Beogradu 1968. Sa Konvencijom (i Akcionim odborom), koji su takođe formirani kao oblik spontane neposredne demokratije, problem kvoruma: kako se može odlučivati kada nema kvoruma i kada se ne može odrediti šta je većina?! Iako je tadašnja studentska organizacija vrlo brzo stala na stranu studentskog pokreta, problemi legitimiteta, uz mnogo izgubljenog vremena i energije, nikada nisu razrešeni.

BOŠKOVIĆ JE SAMO DRUGO IME ZA REAKCIONARA NAŠIH DANA

Branimir Stojanović

Lakan je, klasifikujući intelektualce na leve i desne, prve, dakle, intelektualce levice, nazvao Fool, ludama, a desnice, knave, huljama. Osim toga, osobina intelektualca levice je da imaju prisilu govorenja istine, a desnice govorenja laži: desničar ne može čak ni da kaže da je desničar, pošto bi izgovorio laž, drugim rečima knave, desni intelektualac je u zabludi oko svoje vlastite pozicije; međutim, i tu je držeš obrt, udruženi intelektualci levice u Partiju ili interesnu grupu postaju knave, dakle hulje, a

intelektualci desnice ujedinjeni u partiju ili interesnu grupu, postaju Fool, budale, dvorske lude. Aleksandar Bošković, na početku studentske Blokade i na početka rada Plenuma izašao je u opozicijom Danasu sa jednostavnim tezom: Blokada i Plenum su primer terora manjine nad većinom. Jednostavnost i elegantnost ove teze zasnovane su na neupitnoj hegemoniji parlamentarne demokratije i neupitnoj reprezentativnoj moći parlamentarne većine u odnosu na manjinu, drugim rečima, važi samo u kontekstu jezika i ideologije parlamentarizma. Međutim, u prostoru univerziteta i fakulteta, dakle javnog dobra obrazovanja, važe potpuno druga pravila i nemoguće je preslikati hegemon diskurs na sveru javnog dobra. U upravljanju javnim dobrom obrazovanja predviđena je participacija studenata u dva oblika: putem studentskog Parlamenta i putem drugih oblika samorganizovanja studenata. Plenum i Blokada su upravo izraz prava studenata na samorganizaciju i način da se čitav okvir studiranja stavi u javnu diskusiju, da se otvore pitanja

koja nikada u u savremenom društvu Srbije nisu postavljena, odnosno po prvi put se postavljaju još od osamdesetih godina.

Treba reći da je Bolonjski sistem studiranja već jednom bio predmet diskusija početkom osamdesetih u Jugoslaviji. Naime, Šušareva reforma obrazovanja, predviđala je slično Bolonjski pravo okretanje čitavog sistema obrazovanja prema potrebama tržišta rada. Tada je reforma bila kritikovana, oštro osporavana i bila predmet političkih borbi na Univerzitetima u Jugoslaviji. Naime, društvo je i pored „odozgo“ sprovedene reforme uspeo da se korak po korak izbori za njeno ukidanje.

Za razliku od Bolonje koja je najavljen kao evropska modernizacija obrazovanja i koja je na sličan način kao i Šušareva uvedena bez javne diskusije i bilo kog otpora, danas Bolonja u Srbiji znači: potpuni gubitak autonomije univerziteta, tiraniju autonomije fakulteta u odnosu na Univerzitet, indolentnost profesora koji su potpuno hermetički zatvorili fakultete za bilo kakav uticaj javnosti i posledično potpunu privatizaciju moći i resursa

univerziteta.

Boškovićev argument koji je izložio u najnovijem napadu na Plenum i Blokadu u Politici zapravo je ponavljanje starog iz Danasa koji je „obogaćen“ sa dve nove teze: Plenum vode veći studenti, odnosno, Plenum i Blokada su saradnik onih snaga koje su odgovorene za reprodukciju srpskog usuda da su sve moderne i progresivne reforme osuđene na propast.

Problem je što Bošković brani Bolonju, a da ne zna šta brani, zapravo iznosi argument suprotan Bolonji: upravo Bolonja ne insistira na dužini studija kao kriterijumu uspešnosti i ne poznaje kategoriju veštih studenata, zapravo bodovni sistem Bolonje upravo liberalizuje kriterijum uspešnosti prema broju godina urošćenog na studiranje.

Drugi argument da su Plenum i Blokada zapravo i pored svih subjektivnih intencija objektivno na strani onih snaga koje su protiv evropskog kursa Srbije je zapravo dobra stvar obnova staljinističkog diskursa: postoji neumitna tendencija istorije, a postoje snage koje se tome protive. E sad,

iako možda postoji nešto progresivno u buntu studenata, on objektivno ide na ruku onih snaga koje se protive neumitnom toku istorije – Evropi. Bošković, kao i svaki reacionar veruje da postoji hegemonizam Evrope: zabavlja da je kritika Bolonje krenula kao evropski pokret studenata i da je upravo najevropskiji deo Evrope u konfliktu sa njenom dominantnom konzervativnom ideologijom – primeriti univerzitet tržištu rada.

I da se vratimo na početak. Za sad je Bošković samo desni intelektualac, knave, dakle hulja koja čak i ne zna da je desni intelektualac pošto je shodno svojoj poziciji odošćen od mogućnosti da govori istinu o svojoj poziciji. Opasnost nastaje onda kada za sad nema većina profesora beogradskog univerziteta koja očigledno podržava Boškovića, u suprotnom njegov tekst ne bi bio objavljen u Politici, reši da se udruži u grupu Boškovića, i počne da zastupa ove bedaste principe. Tada se hulje, udružene hulje, pretvaraju u Fool – čiste budale, a tu je negde blizu i kraj Beogradskog univerziteta.

saradnici: UČITELJ NEZNALICA I NEZNAČI KOMITETI

POKRET ZA SLOBODU

donatori i partneri: FOLIO ZA KULTURNI BEOGRAD

Srpski ratni veterani
Odrani Filozofski
Odrani Filološki

Izdavač: Učitelj neznalica i njegovi komiteti
Producent: Centar za kulturnu dekontaminaciju
Izvršni urednik, dizajn i prelom: Matija Medenica
Štampa: Fotokopirnica „Student“